

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Rev 1255/11-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Davorke Lukanović-Ivanišević predsjednice vijeća, dr. sc. Jadranka Juga člana vijeća i suca izvjestitelja, Đure Sesse člana vijeća, Mirjane Magud članice vijeća i Ljiljane Hrastinski Jurčec članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Autoklub „R.“, R., zastupanog po punomoćniku Ž. P., odvjetniku u R., protiv tuženika R. G. d.o.o. R., zastupanog po punomoćniku G. M., odvjetniku u R., radi naknade štete, odlučujući o reviziji tuženika protiv presude Županijskog suda u Rijeci, broj Gž-3362/10-2 od 19. siječnja 2011., kojom je preinačena presuda Općinskog suda u Rijeci, broj P-156/07-71 od 3. studenog 2009., u sjednici vijeća održanoj 1. srpnja 2015.,

presudio je:

Odbija se revizija tuženika kao neosnovana.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom pod točkom I. izreke naloženo je tuženiku da tužitelju na ime naknade štete isplati iznos od 1.422.721,34 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. lipnja 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, a od 1. siječnja 2008. do isplate po stopi od 14% godišnje, odnosno sukladno odredbi čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, kao i naknaditi mu parnični trošak u iznosu od 304.306,44 kn, dok je pod točkom II. izreke prvostupanjske presude tužitelj odbijen sa viškom zatražene zakonske zatezne kamate. Prvostupanjskim rješenjem odbijen je zahtjev tužitelja za izdavanje privremene mjere sadržaja pobliže navedenog u prvostupanjskom rješenju.

Drugostupanjskom presudom pod točkom I. izreke preinačena je prvostupanjska presuda na način da je naloženo tuženiku da tužitelju na ime naknade štete isplati iznos od 644.953,26 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 15. srpnja 2006. do isplate, kao i da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 109.389,12 kn, a preostali dio tužbenog zahtjeva odbijen je kao neosnovan. Pod točkom II. izreke drugostupanjske presude tužitelju nije dosuđen trošak sastava odgovora na žalbu.

Protiv drugostupanjske presude reviziju je izjavio tuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, predlažući da Vrhovni sud Republike Hrvatske prihvati reviziju te ukine drugostupanjsku presudu i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

Tužitelj nije podnio odgovor na reviziju.

Revizija nije osnovana.

Na temelju odredbe čl. 392.a st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08 i 123/08 – dalje: ZPP), ovaj sud ispitao je pobijanu odluku samo u onom dijelu u kojem se ona pobija revizijom i u granicama razloga određeno navedenih u reviziji, pazeći po službenoj dužnosti na pogrešnu primjenu materijalnog prava i na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 8. ZPP.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 1.422.721,34 kn na ime naknade štete koju je radnik tuženika prouzročio tužitelju na način da nije položio na račun tužitelja 102. vrećice s novcem utrženog u Stanici za tehnički pregled vozila na P.

U postupku je utvrđeno:

- da je tužitelj s prednikom tuženika imao zaključen ugovor o pružanju usluga preuzimanja vrijednosnih pošiljaka,
- da radnik tuženika D. P. nije položio na račun tužitelja 102. vrećice s novcem utrženog u Stanici za tehnički pregled vozila na P.,
- da radnik tuženika nije položio na račun tužitelja ukupan iznos od 1.468.721,34 kn, od čega je tuženik nadoknadio 46.200,00 kn, slijedom čega je preostali nepodmireni iznos 1.422.521,34 kn,
- da je protiv zaposlenika tuženika D. P. podignuta optužnica kod Općinskog suda u Rijeci radi počinjenja kaznenog djela pronevjere,
- da je čl. 7. Ugovora sklopljenog između stranaka tužitelj kao naručitelj usluge imao obvezu upozoriti tuženika kao izvršitelja na nepravilnosti u radu, te eventualno zatražiti zamjenu zaposlenika o kojoj negativnosti je dužan smjesta pismeno izvijestiti izvršitelja,
- da je nakon 1. lipnja 2006. tužitelj mogao uočiti manje položene iznose novca na njegov žiro račun.

Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja prvostupanjski sud je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja zaključivši da je tuženik kao poslodavac odgovoran za štetu koju mu je pričinio njegov radnik na radu, s time da prvostupanjski sud otklanja prigovor tuženika da bi eventualna mogućnost saznanja tužitelja o ne polaganju novca na njegov račun

bio doprinos nastanku štete jer da nema uzročnosti između štetnog događaja i pričinjene štete tužitelju sa eventualnim takvim saznanjem tužitelja.

Drugostupanjski sud suprotno zaključku prvostupanjskog suda zaključuje da postoje pretpostavke za doprinos tužitelja nastanku vlastite štete koji se očituje upravo u tome da je tužitelj mogao znati za manje uplate nakon 1. lipnja 2006., pa kako nije o tome upozorio tuženika da sukladno odredbi čl. 1092. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 33/05 – dalje: ZOO) tužitelju pripada samo onaj iznos naknade štete do trenutka kad je mogao imati saznanja da mu tuženik ne izvršava uplate, slijedom čega preinačuje prvostupanjsku odluku i prihvaća tužbeni zahtjev tužitelja do iznosa od 644.953,26 kn u odnosu na koji iznos tužitelj nije mogao imati saznanja da se ne polaže na njegov račun.

Revident u reviziji ukazuje na počinjenje bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP navodeći kako drugostupanjski sud ne objašnjava zašto u konkurenciji dva nalaza vještaka prihvaća ovaj drugi, te da nižestupanjski sudovi općenito ne objašnjavaju razloge zbog kojih nije prihvatljiv nalaz prvog vještaka te da se stoga u navedenom dijelu pobijana presuda ne može ispitati. Također u okviru navedene bitne povrede odredaba parničnog postupka revident ističe kako je mišljenje vještaka mr. sc. D. B. suprotno zakonskim propisima i dokazima te da je isto utemeljeno na slobodnoj procjeni vještaka. Stoga revident smatra da je došlo i do pogrešne primjene materijalnog prava u svezi odgovornosti za nastanak štetnog događaja i pričinjenu štetu.

Suprotno navodima revidenta drugostupanjski sud nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP, jer drugostupanjska presuda sadrži jasne i razumljive razloge koji se mogu ispitati i koji odgovaraju stanju spisa te sadržaju isprava i zapisnika u spisu, stoga nema proturječnosti između sadržaja odluke i stanja spisa.

Neosnovani su revizijski navodi kojima tuženik ističe kako nižestupanjski sudovi nisu obrazložili u konkurenciji dva nalaza i mišljenja vještaka zašto prihvaćaju jedan nalaz i mišljenje, a ne drugi, jer upravo suprotno proizlazi iz nižestupanjskih odluka. Prvostupanjski sud obrazložio je kako prihvaća oba nalaza i mišljenja, i to vještaka za ekonomiju i financije I. B. i vještaka knjigovodstvene struke mr. sc. D. B. te je detaljno obrazložio u kojem dijelu ne prihvaća nalaz vještaka I. B. Ujedno drugostupanjski sud analizom provedenih vještačenja, dopuna istih, a posebice nalaza i mišljenja vještaka knjigovodstvene struke mr. sc. D. B. donosi zaključke drugačije nego prvostupanjski sud na temelju kojih preinačuje predmetnu odluku. Također valja napomenuti da je riječ o vještačenjima provedenim po različitim sudskim vještacima od kojih je jedan vještak za ekonomiju i financije, a drugi za knjigovodstvo, te je prema ocjeni ovog suda riječ o vještačenjima koji se međusobno nadopunjuju te isti nisu u suprotnosti. Navodi kojima revident u suštini prigovora provedenim vještačenjima u cijelosti su neutemeljeni, te se isti ne mogu iznositi u revizijskoj fazi postupka, posebice jer tuženik tijekom postupka nije imao primjedbi niti na prvo vještačenje a niti na drugo, nego ih je kao takve prihvatio u cijelosti.

Osim toga u postupku pred nižestupanjskim sudovima nije počinjena niti bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 8. ZPP na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, pa slijedom svega navedenog ukupno nije ostvaren revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka.

Nije osnovan niti revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

U postupku je utvrđeno da zaposlenik tuženika nije sporni iznos polagao na račun tužitelja, a čime je počinio i kazneno djelo za koje se vodio kazneni postupak radi pronevjere. U smislu odredbe čl. 342. st. 1. ZOO vjerovnik u obveznom odnosu ovlašten je od dužnika zahtijevati ispunjenje obveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi. U smislu odredbe čl. 342. st. 2. ZOO kad dužnik ne ispuni svoju obvezu vjerovnik ima pravo zahtijevati ispunjenje pa i popravljjanje štete koju je zbog toga pretrpio. U konkretnoj pravnoj stvari tuženik nije izvršio svoju obvezu iz ugovora, odnosno nije položio sporne iznose na račun tužitelja, slijedom čega tužitelj osnovano zahtijeva ispunjenje tuženikove obveze. U konkretnom slučaju ne radi se o izvanugovornoj odgovornosti za štetu, već se radi o ugovornom odnosu između stranaka i odgovornosti tuženika za neispunjenje svoje ugovorne obveze. Pri tome u revizijskoj fazi postupka nije od značaja kada je tužitelj eventualno mogao saznati da mu se na račun ne polažu iznosi ostvareni prilikom tehničkog pregleda vozila u Stanici za tehnički pregled na P. iz razloga jer se sporni iznos dosuđen drugostupanjskom odlukom odnosi na razdoblje kada prema nalazu i mišljenju vještaka tužitelj i nije mogao znati da mu se ne polažu iznosi na njegov žiro račun. U dijelu u kojem se osporava nalaz i mišljenje vještaka radi se zapravo o revizijskom razlogu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a iz kojeg razloga se ne može izjaviti revizija (čl. 385. st. 1. ZPP).

Stoga revizija tuženika nije osnovana jer nije ostvaren revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, pa je temeljem odredbe čl. 393. ZPP valjalo presuditi kao u izreci.

Zagreb, 1. srpnja 2015.

Predsjednica vijeća:
Davorka Lukanović-Ivanišević, v.r.